

туватъ така, защото сж магьосници). Той се спрѣлъ и се вслушалъ какво се съвѣтвали тримата прилежни другари.

— Джинъ, началнико на всички степь — казалъ коньтъ — нима това е справедливо: има едно животно, което нищо не работи, а ний служимъ на човѣка.

— Разбира се, че е несправедливо, отговорилъ Джинъ.

— Навжтрѣ въ степята има едно животно съ дълга шия и съ дълги крака и това животно още отъ понедѣлникъ нищо не е направило. То не иска да работи.

— Фю! — свирналъ Джинъ, — това е моята камила. Какво ви каза тя?

— Тя каза: „фрбъ“ — отговорило кучето — и не иска нито да носи товаръ, нито да работи.

— Каза ли и друго нѣщо?

— Само „фрбъ“ и не иска да оре, — проговорилъ волътъ.

— Добрѣ, — казалъ Джинъ, — азъ ще ѝ дамъ едно „фрбъ“, че никога да не го забрави.

Джинъ отново се забулилъ въ облакъ прахъ и се понесълъ прѣзъ степята. Наскоро той намѣрилъ камилата, която стояла, замислено гледала въ поляната и нищо не правѣла.

— Мой дълги и лѣниви другарю, — казалъ ѝ Джинъ, какво слушамъ за тебе: ти не искашъ да работишъ, когато всички животни работятъ и помагатъ на човѣка?

— Фрбъ! отговорила камилата.

Джинъ седналъ на пѣська, като подпиралъ съ ржцѣ брадата си, и почналъ да мисли, както мислятъ всички магьосници, а камилата все стояла и замислено гледала въ поляната.

— Още отъ понедѣлникъ тримата другари сж длѣжни да работятъ вмѣсто тебе, защото си непоправима мързеливка — казалъ Джинъ и отново се замислилъ като сжщински магьосникъ.